

povest, i to metaforičku povest, da bi prosudio šta filozofi čine s metaforama i ne znajući.” (9)

Ovakvo kontrafilozofije filozofijom kao metafizikom određeno tumačenje metafore podrazumeva da je ispod izlizanosti moguće pronaći autentični lik ili autentičnu figuru, tj. da se od pojma kao potrošene metafore može doći do materijalne i čulne figure. Međutim, Derida ukazuje da ovakvo kontrafilozofije filozofijom određeno razumevanje izvorne figure zapravo nije metafora u strogom smislu, već je ono što filozofija oduvek pretpostavlja nasuprot metafori, a to je doslovni smisao - koji je ovde predstavljen kao čulno-materijalno izvorno bogastvo značenja. Dakle, ovde je na delu prosto preokretanje metafizičkog smisla metafore, gde je sada prvobitni i izvorni smisao čulno materijalna figura koja postaje metafora kada uđe u filozofski diskurs. Kretanje filozofije bi, po ovakvom tumačenju, upravo bilo zaboravljenje prvobitnog smisla. Filozofija je u tom pogledu proces metaforizacije koji sebe kao takvog ne zna, te ne samo da je, po ovakvom tumačenju, filozofija ona koja troši i briše prvobitno bogastvo čulno materijalne figure, već je i brisanje tog brisanja, dakle zaboravljanje onoga što je u filozofiji zapravo na delu.

Kao argument u prilog date teze Polifil unutar datog dijaloga govori da metafizičari biraju za vlastiti jezik upravo najpotrošenije reči, reči koje su zgodne za dalje trošenje i za dvostukost filozofskog brisanja. Takođe, prethodno se vidi upravo i preko reči koje po Polifilu dominiraju filozofskim govorom, naime reči/pojmova u negativnom obliku: ab-solut, bes-kraj, ne-opipljivo, ne-pokretno, ne-promenjivo, što sve ukazuje u pravcu asplutnog trošenja čulno-materijalnog znaka. Drugim rečima, po Polifilu ovakve reči nastoje da u potpunosti prikriju ili obrišu svoju metaforičku prirodu, tačnije svoju vezu sa čulno-materijalnom figurom od koje potiču.